

บทที่ 11 บทบรรณาธิการ (Editorials)

ดังได้กล่าวไว้ในตอนต้นแล้วว่า การเขียนรายงานข่าวทุกประเภทนั้น ผู้เขียนจะต้องเขียนเฉพาะข้อเท็จจริง (Facts) เท่านั้น ผู้เขียนไม่ควรแสดงความคิดเห็นหรือสอดแทรกความรู้สึกส่วนตัวต่อข่าวนั้นโดยเด็ดขาด อย่างไรก็ตาม ในหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษนั้นมีหน้าไว้สำหรับแสดงความคิดเห็นโดยเฉพาะ เรียกว่าหน้าบทบรรณาธิการ (Editorial section) ข้อเขียนที่ได้รับการพิมพ์ในหน้านี้เรียกว่า บทบรรณาธิการ (Editorials) หรือหน้าแสดงความคิดเห็น (Opinion section) เพราะบรรณาธิการคือ ผู้ที่รับผิดชอบดูแลข้อเขียนในส่วนนี้และจะเป็นผู้เขียนด้วย บทบรรณาธิการจึงเป็นงานเขียนที่สะท้อนความคิดเห็นในเชิงสร้างสรรค์ของหนังสือพิมพ์ ซึ่งหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับจะมีจุดยืนและอุดมการณ์ต่างกัน ดังนั้น บทบรรณาธิการจึงเป็นข้อเขียนที่บ่งบอกแนวทางของหนังสือพิมพ์นั้นๆ ได้เป็นอย่างดีไม่แพ้คอลัมน์อื่นๆ (Columns) ในหนังสือพิมพ์นั้นๆ

ในบทนี้ จะกล่าวถึงความหมาย ที่มา ลักษณะ ประเภท และรูปแบบของงานเขียนประเภทบทบรรณาธิการ พร้อมยกตัวอย่างและแบบฝึกหัดประกอบ

1. ความหมายของคำว่า "บทบรรณาธิการ" (Editorial)

คำว่า "บทบรรณาธิการ" ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า Editorial ซึ่งหมายถึง ข้อเขียนที่เป็นความคิดเห็นของบรรณาธิการหรือผู้พิมพ์ผู้โฆษณาของหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารนั้นๆ (An article in a newspaper or magazine expressing the opinion of the editor or publisher.)*

ความหมายที่สองของคำว่า "บทบรรณาธิการ" ซึ่งไม่แตกต่างจากความหมายแรกก็คือ ข้อความที่แสดงความคิดเห็นโดยบรรณาธิการหรือผู้พิมพ์ผู้โฆษณาของสิ่งพิมพ์ หรือเจ้าของรายการวิทยุและสถานีโทรทัศน์ (Statement of opinion by a publication's editor or publisher or the proprietor of a radio or television station.)

* E.D. Hirsch, J., Joseph F. Kelt and James Trefil, *The Dictionary of Cultural Literacy* (Boston: Houghton Mifflin, 1988), 145.

* Donald Paneth, *The Encyclopedia of American Journalism* (New York: Facts On File, 1983), 137.

2. ที่มาและลักษณะของงานเขียนประเภทบทบรรณาธิการ

ก. ที่มาของงานเขียนประเภทบทบรรณาธิการ

บทบรรณาธิการเป็นงานเขียนที่เก่าแก่ไม่น้อยในประวัติศาสตร์หนังสือพิมพ์ของประเทศสหรัฐอเมริกา เพราะบทบรรณาธิการเกิดขึ้นตั้งแต่ในต้นศตวรรษที่ 19 หรือมีอายุประมาณ 200 ปีมาแล้วมีที่นำสังเกตคือ ในสมัยอาณานิคม (Colonial period) ไม่มีงานเขียนประเภทบทบรรณาธิการ การแสดงความคิดเห็นในสมัยนั้นปรากฏในรูปของจดหมาย (Letters) ความเรียง (Essays) และจุลสาร (Pamphlets) บุคคลสำคัญในแวดวงหนังสือพิมพ์ของสหรัฐอเมริกาในอดีต ได้แก่ โฮราชัส กรีนีย์ (Horace Greeley) แห่งหนังสือพิมพ์นิวยอร์กทริบูน (New York Tribune) เขาได้ชื่อว่าเป็นบรรณาธิการที่ยิ่งใหญ่เพราะได้เขียนบทบรรณาธิการที่สำคัญๆ ไว้มากมาย นอกจากนั้นก็ยังมีการเขียนบทบรรณาธิการที่สำคัญๆ อีกหลายคน อาทิ แซมมวล โบลส์ (Samuel Bowles) แห่งหนังสือพิมพ์เดอะเนชัน (The Nation) เฮนรี วัตเตอร์สัน (Henry Watterson) แห่งหนังสือพิมพ์คูเรียร์เจอร์นัล (Courier Journal) ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ของเมืองหลุยส์วิลล์ (Louisville) มลรัฐเคนตักกี (Kentucky) และวิลเลียม อัลเลน ไวท์ (William Allen White) แห่งหนังสือพิมพ์กาเซ็ท (Gazette) บุคคลเหล่านี้ล้วนเป็นบรรณาธิการที่เขียนบทความสำคัญๆ ให้กับหนังสือพิมพ์ที่มีชื่อเสียงของสหรัฐอเมริกามาแล้วทั้งสิ้น

งานเขียนประเภทบทบรรณาธิการรุ่งเรืองมากในสมัยก่อนสงครามกลางเมือง จนยุคนั้นได้ชื่อว่าเป็น "ยุคทอง" ของงานเขียนประเภทนี้ หัวข้อที่บรรณาธิการและผู้คนนิยมถกเถียงกันมากที่สุดคือ ระบบทาส (Slavery issue) ต่อมางานเขียนที่แสดงความคิดเห็นโดยตัวบรรณาธิการได้ค่อยๆ น้อยลง เพราะธุรกิจหนังสือพิมพ์แปรเปลี่ยนไป มีคอลัมน์อื่นๆ เพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดนักเขียนคอมดัมน์ (Columnists) มากมายแทนที่บทบาทของบรรณาธิการ และมีหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นเกิดขึ้นมากมายอีกด้วย ปัจจุบันงานเขียนประเภทบทบรรณาธิการจึงถูกละเลยเสียมาก*

ข. ลักษณะของงานเขียนประเภทบทบรรณาธิการ

ในสมัยก่อน บรรณาธิการมีบทบาทและความสำคัญมาก ความคิดเห็นของบรรณาธิการเป็นสิ่งที่ผลกระทบต่อสังคมและผู้เกี่ยวข้อง เพราะเปรียบเสมือนกระบอกเสียงสะท้อนความคิดเห็นและความรู้สึกของคนส่วนมาก และเพื่อจี้ดึงสังคมในเชิงสร้างสรรค์ ทำให้สังคมเกิดความสงบเรียบร้อยและถูกต้อง การแสดงความคิดเห็นของบรรณาธิการในสมัยก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสหรัฐอเมริกา จึงมีลักษณะค่อนข้างตรงไปตรงมา กล่าว เปิดเผย บางครั้งรุนแรง ก้าวแกร่ง และหยาบกระด้าง บทบาทของบรรณาธิการเพิ่มมากขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสดงความคิดเห็นในเรื่องการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และเรื่องทางอักษรศาสตร์ต่างๆ ในสมัยหลังสงคราม

* Ibid., 137-8.

กลางเมือง มีบรรณาธิการที่กล้าแสดงออกและเขียนบทความที่ลึกซึ้ง ฉะเยียดและวิเคราะห์อย่าง
ดี ด้วยความชำนาญและประสบการณ์สูง เพื่อโน้มน้าวผู้อ่านให้คล้อยตาม

3. ประเภทของบรรณาธิการ

บทบรรณาธิการคือ ข้อเขียนที่แสดงความคิดเห็นของบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์หรือ
นิตยสาร ในปัจจุบัน อาจมีผู้อ่านร่วมแสดงความคิดเห็นด้วย โดยการส่งข้อเขียนหรือจดหมาย
มายังบรรณาธิการ เพื่อให้บรรณาธิการพิจารณาพิมพ์เผยแพร่ต่อไป ดังนั้นอาจแบ่งประเภท
ของบทบรรณาธิการในหนังสือพิมพ์ได้ดังนี้ คือ

ก. บทบรรณาธิการที่แสดงความคิดเห็นด้านการเมือง (Editorials On political issues)
เป็นข้อเขียนของบรรณาธิการที่แสดงความคิดเห็นด้านการเมืองทั้งในประเทศและต่างประเทศ
อาจกล่าวได้ว่า บทบรรณาธิการเกี่ยวกับหัวข้อการเมืองเป็นข้อเขียนหลักของบรรณาธิการก็ได้
เพราะการเมืองเป็นเรื่องที่กระทบต่อคนทั้งชาติและทั่วโลก ดังนั้น บรรณาธิการจึงมักให้ความ
สนใจกับเรื่องการเมืองอย่างยิ่ง ตัวอย่างบทบรรณาธิการที่เกี่ยวกับการเมือง เช่น การวิจารณ์
หรือแสดงความคิดเห็นเรื่องนโยบายต่างๆ การเลือกตั้ง การบริหารราชการ และการตัดสินใจ
ของรัฐบาล ตลอดจนหัวข้อการเมืองต่างประเทศ เช่น ในค.ศ. 1995 หัวข้อการเมืองที่
บรรณาธิการของหนังสือพิมพ์หลายฉบับ ทั้งในและนอกประเทศไทยให้ความสำคัญยิ่งก็ คือ
การปลดปล่อยนางออง ซาน ซูจี (Aung San Suu kyi) ออกจากการถูกจำกัดอยู่ในบริเวณบ้าน
ของเธอ (House arrest) และในปัจจุบันหัวข้อการเมืองที่หนังสือพิมพ์ของไทยและเทศให้ความสำคัญ
สนใจคือ การก่อการร้าย (Terrorism) และการค้ายาเสพติด (Drug Trafficking) เป็นต้น

ข. บทบรรณาธิการที่แสดงความคิดเห็นด้านสังคม (Editorials on economic issues)
เป็นบทบรรณาธิการที่วิเคราะห์วิจารณ์เหตุการณ์และปัญหาต่างๆ ในสังคม เช่น ปัญหาแรงงาน
เด็กและสตรี (Child and women labor) วิกฤตการจราจร (Traffic crisis) การว่างงาน
(Unemployment) เป็นต้น

ค. บทบรรณาธิการที่แสดงความคิดเห็นด้านเศรษฐกิจ (Editorials on economic
issues) เช่น เงินเฟ้อ (Inflation) เงินฝืด (Deflation) เศรษฐกิจตกต่ำ (Depression) ตลาดหุ้น
(Stock exchange market) การปรับและลดค่าเงินบาท (Value and devalue of Baht) การฟอก
เงิน (Money laundering) การขึ้นราคาน้ำมัน (The raise of oil price) เป็นต้น

ง. บทบรรณาธิการที่แสดงความคิดเห็นต่อบุคคลสำคัญ (Editorials on the very
important persons) บุคคลสำคัญที่บรรณาธิการนำมาวิพากษ์วิจารณ์มีทั้งบุคคลในประเทศและ
ต่างประเทศ ซึ่งอยู่ในแวดวงต่างๆ ทั้งนี้เพื่อแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องราวของบุคคลเหล่านั้น
ให้ผู้อ่านทราบ เช่น การเขียนถึงนางออง ซาน ซู จี ประธานาธิบดีและผู้นำของประเทศต่างๆ
 เป็นต้น

จ. บทบรรณาธิการที่แสดงความคิดเห็นด้านอื่นๆ (Editorials on other issues) เช่น สิ่งแวดล้อม (Environment) การศึกษา (Education) วัฒนธรรม (Culture) เป็นต้น

ฉ. ข้อเขียนจากผู้อ่าน ซึ่งอาจเป็นจดหมาย (Letters from the reader) หรือบทความ (Articles) ก็ได้ เป็นการแสดงความคิดเห็นจากแง่มุมของผู้อ่าน ส่วนมากมักเป็นเรื่องใกล้ตัว และกระทบต่อคนส่วนมาก และมีทั้งดีและชัมเรื่องเหล่านั้น

4. รูปแบบของบทบรรณาธิการ (Form of editorials)

รูปแบบของการเขียนบทบรรณาธิการ ขึ้นอยู่กับประเภทของบทบรรณาธิการ ดังนี้

ก. บทบรรณาธิการประเภทการเมือง สังคม เศรษฐกิจ บุคคลสำคัญ และอื่นๆ มีรูปแบบการเขียนที่ประกอบด้วย

1. ชื่อบทบรรณาธิการ (Editorial title) จะเป็นคำ วลี หรือประโยคก็ได้ เช่น การคัดค้านการสูบบุหรี่ของวัยรุ่น (The Attack of Teenage Smoking) ความยากจนในสหรัฐอเมริกา (The Poverty in America) ปักกิ่งไม่อาจช่วยอะไรสหรัฐอเมริกาได้ (Beijing is Unhelpful) เป็นต้น

2. เนื้อหา (Editorial content) มีลักษณะเป็นความเรียง (Essay) หรือการเรียบเรียง (Composition) ซึ่งมีการเขียน ดังนี้

2.1 การอารัมภบท (Introduction)

2.2 ใจความ (Body) ซึ่งจะมีกึ่งอนุเขต (Paragraph) ก็ได้

2.3 บทสรุป (Conclusion) บทสรุปของบทบรรณาธิการจะแตกต่างจากบทสรุปของความเรียงทั่วไป เพราะมักเป็นการตั้งคำถามให้ผู้เกี่ยวข้องเรื่องนั้นๆ ใคร่ครวญ หรือเรียกร้องให้ผู้เกี่ยวข้องรับผิดชอบหรือแก้ไขปัญหาหรือเรื่องนั้นๆ บางครั้งข้อความแสดงการเรียกร้องดังกล่าวอาจปรากฏอยู่ในอนุเขตใดของใจความก็ได้

ข. ข้อเขียนจากผู้อ่าน อาจมีทั้งความเรียงและจดหมาย ถ้าเป็นความเรียง การเขียนจะมีรูปแบบเหมือนบทบรรณาธิการข้างต้น ส่วนจดหมายที่เขียนถึงบรรณาธิการจากผู้อ่านนั้น มักมีรูปแบบง่าย ๆ ดังนี้

1. ที่อยู่ ซึ่งไม่จำเป็น ผู้อ่านหนังสือพิมพ์ที่เขียนจดหมายมาถึงบรรณาธิการมักไม่นิยมเปิดเผยที่อยู่ นอกจากส่งมาในนามของหน่วยงาน หรือสถานที่ราชการ จึงจะแจ้งที่อยู่

2. คำขึ้นต้นถึงบรรณาธิการ โดยทั่วไปใช้คำว่า "Dear Editor" หรือ "Sir"

3. ใจความ ซึ่งจะมีความยาวเป็นกึ่งอนุเขตขึ้นอยู่กับเรื่องที่เขียน

4. การเสนอแนวทางแก้ไข ตติง หรือชื่นชมยินดี มักปรากฏอยู่ในย่อหน้าสุดท้าย

5. การลงท้าย ซึ่งส่วนมากมักใช้นามแฝง

ค. ภาษาในการเขียนบทบรรณาธิการ ประกอบด้วยคำศัพท์เฉพาะด้านและโครงสร้างเรียบง่าย

5. ตัวอย่างบทบรรณาธิการ

ก. บทบรรณาธิการประเภทวิจารณ์การเมืองในต่างประเทศ

Beijing Is Unhelpful

By resuming missile tests in the sea off Taiwan, China intends not only to intimidate the Taiwanese. It also means to warn other countries — that is, the United States — to stay out of this quarrel. Both Taiwan and the United States have kept their responses in a low key. Taiwan's prime minister issued a statement repeating the orthodox position that there is only one China and that both Taiwan and the mainland belong to it. In Washington, the State Department commented that while the renewed tests do not help peace and stability in the region, they do not constitute any immediate threat to Taiwan.

U.S. policy has been to encourage the two Chinas to work out their differences between themselves, without involving Washington. But that is getting harder. The central issue is the one-China assertion. It comes from the days when Taiwan was ruled by the defeated Chinese Nationalist army, which claimed that one day it would sweep back to the mainland in triumph. In that sense both the Communists in Beijing and the Nationalists on the island could agree that the country would eventually be reunified, although by that they meant very different things. The importance of the one-China assertion is that it allows Beijing to claim that Taiwan belongs to it, like Hong Kong, and any Taiwanese move toward legal independence would constitute secession — to which it has threatened to reply with mili-

tary force. The missile tests are a reminder of that threat.

To protect itself from this pressure, Taiwan wants, among other things, to remind the rest of the world that it exists. That is why its president, Lee Teng-hui, wanted to go to Cornell University in Ithaca, New York, in June to make a speech, and why the Clinton administration (pushed by Congress) permitted it. The Beijing government flew into a real fury.

The tension is only likely to increase. Unlike their present prime minister, many Taiwanese do not accept the one-China ideology even as a remote ideal. In recent years these dissident voices have been getting louder. Taiwan is now moving toward genuine democracy, in part at American urging, and next March for the first time it will elect its president. Relations with the mainland will certainly be a major issue. If a democratic election were to give momentum to a movement for legal independence, the United States would hardly be in a position to remain detached and neutral as threats from the mainland escalated.

Beijing has many resources at its command to pursue peacefully its future relations with Taiwan. They do not include the missiles that it is testing in the sea a few minutes' flight from Taipei.

- THE WASHINGTON POST.

ตัวอย่างทั้งหมดมาจาก [International Herald Tribune](#), Hong Kong.

Preserving the Fish

It is hard to believe that at some point in the future there will not be enough fish in the sea for those countries that depend upon them for protein and for the fishermen who make their living from them. But the truth is that the world's fisheries are in poor shape. The UN Food and Agriculture Organization, once an ardent booster of highly mechanized fleets that sweep up fish by the ton, now says that virtually every commercial fish species is either declining or at serious risk.

It took a long time and a lot of work by environmental organizations to get that fact across to the people who write the laws of the sea. But the truth has finally sunk in. Last Friday, after two years of protracted and bitter negotiations, delegates from 100 countries meeting under the auspices of the United Nations approved the first international treaty

to regulate fishing on the high seas.

This is not a perfect treaty. For one thing, it provides real safeguards for only 20 percent of the ocean's fish stocks—so-called "straddling" fish that migrate from coastal waters to the high seas. It does not cover the far greater volume of fishing that occurs in territorial waters within each country's 200-mile "exclusive economic zone." As the environmental group Greenpeace has noted, there will still be "too many boats chasing too few fish."

Still, this was an action of signal importance, a rare moment of clarity, goodwill and common sense among international bureaucrats.

Gift of a Lifetime

Multimillion-dollar gifts to American colleges and universities have become almost routine. Bill and Camille Cosby gave \$20 million to Spelman College. Henry Rowan, who runs a manufacturing business, and his wife, Betty, gave \$100 million to Glassboro State College, which was then renamed Rowan College of New Jersey. The billionaire Walter Annenberg gave \$25 million to Harvard and \$120 million to the University of Pennsylvania. So why is it even noteworthy when Oseola McCarty, an elderly black woman, donates \$150,000 to the University of Southern Mississippi?

In the case of Ms. McCarty, it is the heart behind the gift, and the lifetime of effort that went into it.

Ms. McCarty, now 87, earned her money washing clothes for people in her hometown of Hattiesburg, Mississippi, which is also the home of the university. With no husband or children, no travel or expensive hobbies to

claim the dollars and change she earned, she just continued to save it up over the years. After taking out what she needs to maintain her modest lifestyle, she is donating \$150,000 to the university for scholarships for black students. The University of Southern Mississippi was first opened to blacks only 30 years ago.

Ms. McCarty, whose one major regret in life is that she never finished school after having to dropout in the sixth grade, is living proof to impatient young people that dignity and reward in work is what you make of it. She exemplifies donors who struggled to achieve a measure of success in one generation and then reach forward to help the next generation.

The first recipient of one of Ms. McCarty's scholarships, Stephanie Bullock, plans to major in business and has all but adopted her benefactor. She and subsequent scholarship winners can be grateful for a special gift from a special woman.

— THE NEW YORK TIMES.

It's Thailand

SIR: Hasn't your writer Micoool Brooke, get things a bit turned around in the article "Bombs spared Allied invasion of Thailand?"

According to this writer Thailand was called Siam during World War II. However, the truth is that Siam was called Thailand during the war. It was Siam before the war, Thailand during it. After the war the country reverted to Siam again for several ears. Some of us wish it were still

Roger Welty

ที่มา: International Herald Tribune, Hong Kong.

Friday, August 18, 1995.

LETTERS TO THE EDITOR

The New Liberty

In the old days, in the United States, "liberty" used to mean liberty. America was the world's standard-bearer of freedom: In 1940, thousands of families, including my own, were saved from deportation by being allowed to immigrate to the United States; in 1944, American troops were massively present at D-Day to return freedom to Europe.

But nowadays, it seems that liberty in America has taken on a new meaning. Liberty now means what is in the best interest of the United States, be it morally good or bad. In Bosnia, human liberties are trampled daily, but America will not move because its "vital interests" are not involved.

Without being too ironic, I might venture that, today, liberty is what looks best for the re-election of the current president. Liberty also means whatever congressional leaders must do to stay in office.

Neither the president nor Congress seems interested anymore in providing moral leadership to the world, and therefore liberty is shrinking like a dead leaf.

Bosnian Serbs have been exter-

minating men in mass killings (though one is not absolutely sure of the extent of the killings, since nobody is there to account for them; but then again, during World War II, nobody was absolutely sure about German concentration camps until the war was over and witnesses were able to see them). But, apparently, the liberty of the world is not at stake here - in fact, if you go back far enough in time, you may find that Bosnian Muslims are no angels and that Croatia was an ally of Hitler's. Why shouldn't the crimes of the past excuse the crimes of today?

If, some day when the war in Bosnia is over, Western democracies are able to face themselves in a mirror, it will be first and foremost thanks to the global humanitarian effort in Bosnia.

But, as the situation seems to be evolving today, it will also be thanks to a new moral leadership - that of France, its new president and government, and citizens like Abbé Pierre, who have understood that you cannot buy peace by selling your soul.

Somebody might answer: People in glass houses should not throw stones. And clearly France has a large speck in its own eye, since it plans to test nuclear

weapons again.

But please, just think: If France were attacked again, as it has been twice in this century, would the new America run to help?

No: The U.S. administration might argue that the freedom of France, like the freedom of Bosnia, does not concern the vital interests of the United States.

LIONEL SALEM,
Paris.

An Idea

Regarding "Europe's Tobacco Wars: Cigarette Firm Steps In" (June 26):

Instead of placing costly advertisements in newspapers, Philip Morris would do better to contribute that money to cancer research. It is a medical fact that smoking is a leading cause of cancer in the world today.

The money contributed by this company might help find a cure for this disease - which in turn might save the lives of many of those 97 million people who smoke in the European Union today.

PATRICIA R. CLARK,
Paris.

จ. จดหมายจากผู้อ่าน และคำตอบจากบรรณาธิการ

Editorial, "Is There a Santa Claus?"

One of the most famous editorials in American newspaper history, written by Francis P. Church in response to a letter from a little girl named Virginia. The editorial appeared in the NEW YORK SUN December 21, 1897 and for many years was widely reprinted. It follows:

We take pleasure in answering at once and thus prominently the communication below, expressing at the same time our great gratification that its faithful author is numbered among the friends of the Sun:

Dear Editor:

I am eight years old.

Some of my little friends say there is no Santa Claus.

Papa says "if you see it in the Sun it's so."

Please tell me the truth, is there a Santa Claus?

Virginia O'Hanlon

115 West Ninety-fifth Street

Virginia, your little friends are wrong. They have been affected by the skepticism of a skeptical age. They do not believe except they see. They think that nothing can be which is not comprehensible by their little minds. All minds, Virginia, whether they be men's or children's, are little. In this great universe of ours man is a mere insect, an ant, in his intellect, as compared with the boundless world about him, as measured by the intelligence capable of grasping the whole of truth and knowledge.

Yes, Virginia, there is a Santa Claus. He exists as certainly as love and generosity and devotion exist, and you know that they abound and give to your life its highest beauty and joy. Alas! how dreary would be the world if there were no Santa Claus! It would be as dreary as if there were no Virginias. There would be no childlike faith then, no poetry, no romance to make tolerable this existence. We should have no enjoyment except in sense and sight. The eternal light with which child-

hood fills the world would be extinguished.

Not believe in Santa Claus! You might as well not believe in fairies! You might get your papa to hire men to watch in all the chimneys on Christmas eve to catch Santa Claus, but even if they did not see Santa Claus coming down, what would that prove? Nobody sees Santa Claus but that is no sign that there is no Santa Claus. The most real things in the world are those that neither children nor men can see. Did you ever see fairies dancing on the lawn? Of course not, but that's no proof that they are not there. Nobody can conceive or imagine all the wonders there are unseen and unseeable in the world.

You tear apart the baby's rattle and see what makes the noise inside, but there is a veil covering the unseen world which not the strongest man, nor even the united strength of all the strongest men that ever lived, could tear apart. Only faith, fancy, poetry, love, romance, can push aside that curtain and view and picture the supernal beauty and glory beyond. Is it all real? Ah, Virginia, in all this world there is nothing else real and abiding.

No Santa Claus! Thank God! he lives, and he lives forever. A thousand years from now, Virginia, nay, ten times ten thousand years from now, he will continue to make glad the heart of childhood. *

* Donald Paneth, The Encyclopedia of American Journalism (New York: Facts On File, 1983), 139.

6. แบบฝึกหัด

ก. จงอ่านบทบรรณาธิการต่อไปนี้ และตอบคำถาม

The attack on teenage smoking

PRESIDENT Clinton has given the fight against smoking just the push it needed the full backing of the White House for a regulatory campaign to curb the sale and promotion of cigarettes to young people.

His proposals are aimed at the right target — saving youth before they become hooked for life — and would achieve that goal without limiting the free choice of adult smokers to use a lawful product.

The only questionable element is restrictions on advertising that appear to infringe the commercial free-speech rights of the industry.

If Republicans or tobacco-state senators in Congress do not like the notion of regulatory intervention, as many now complain, they have only their own failure to confront this urgent public health issue to blame. It would be far better if Congress itself joined the executive branch in a vigorous effort to end the recruitment of a million vulnerable youngsters every year into a nicotine habit that will eventually kill a huge proportion of them.

The evidence is overwhelming that most smokers start during childhood and adolescence and become addicted during the first years of tobacco use. Those who reach the age of 18 without using tobacco products are highly unlikely to pick up the habit during adulthood.

The question is how best to prevent youngsters from smoking. Clinton is quite right to say that a voluntary approach by the tobacco industry will not work. There is simply too much money at stake to expect the industry to make a good-faith effort to cut off its supply of new customers.

A truly effective campaign to end smoking by youngsters would virtually insure the demise of the industry.

Clinton has proposed a series of steps that depend on the asserted power of the Food and Drug Administration to regulate nicotine as if it were

a drug. Every state already has laws prohibiting the sale of cigarettes to minors, but they are notably ineffective.

The new plan would make it much harder for youngsters to get access to cigarettes. The administration proposes to ban cigarette vending machines and self-service racks of cigarettes, thus allowing cigarettes to be sold only by clerks from behind the counter.

Stores would have to require proof that a customer is 18 before selling cigarettes. The manufacturers, distributors and retailers would be held responsible for any sales to minors. The sale of single cigarettes and partial packs or "kiddie packs," a marketing device designed to attract youngsters with little cash, would be prohibited.

The most troublesome proposals stem from a potentially overbroad effort to regulate the content of advertising, thus infringing the rights of the industry to promote a lawful product.

There is no question that seductive advertising that glamorises those who smoke is an important factor in recruiting young smokers. But efforts to curb such messages in the name of protecting minors are most appropriately directed at advertisements aimed primarily at those minors, not at a larger adult audience.

Thus the administration may be on reasonable ground in seeking to ban outdoor advertising near schools and playgrounds. But it is probably stretching too far to insist that all other outdoor advertising contain only black-and-white text, with no pictures or colour allowed, for those ads are aimed at adults as well.

Tobacco companies have already filed suit to block the FDA's asserted power to regulate nicotine, and a coalition of advertisers have announced plans to file suit against the curbs on tobacco advertising.

But whatever the legal merits may be, there is no question that Clinton is on the right track in calling for the strongest federal effort yet to curb teenage smoking.

The New York Times

ที่มา : Bangkok Post, Saturday, August 12, 1995.

Questions:

1. What type of work is this?
2. What is the main idea of this editorial?
3. Is this editorial for or against President Clinton?
4. What is the editor's in order to prevent American teenagers' smoking?
5. Comment the form of this editorial.

Poverty in America

The gap between rich and poor in the United States is huge. That is reason enough for some in Congress to fight to preserve cash assistance, health insurance and child care benefits for the poor. But the majority sentiment on Capitol Hill seems to be that while poor Americans might be falling behind their neighbors, they are well off by international standards. Not so, says a new study by a non-profit group in Luxembourg. Poor children in America are worse off than poor children in 15 of the 18 Western industrialized countries included in the study.

The annual incomes of the poorest 10 percent of families average about \$19,000 in Switzerland, \$14,000 in Canada, and only \$11,000 in the United States. Only Israel, at \$8,000, and Italy, at \$7,000, lag behind the United States. These figures include government benefits like food stamps and adjust for differences in family size and consumer prices. But because the data exclude government-provided health insurance, the United States may rank even worse than the numbers indicate.

American families are rich on average, but poverty disproportionately affects the young. About 22 percent of American children live in poverty, while only about 15 percent of the general population is poor. One reason is that America leads in the percentage of families run by single women. Also, social security has cut down poverty among the elderly.

Another important reason behind child poverty is the lack of an adequate social safety net. European countries provide tax credits, day care allowances or government-guaranteed support for poor families. But America is on the verge of dismantling food stamps and cutting back tax credits for the working poor at a time, the Luxembourg study shows, when its poor are already suffering more than their counterparts in other industrial nations.

One out of every five American children is poor. Congress must take care not to make their plight worse. Judging from the experience of America's allies, their condition is reversible.

— THE NEW YORK TIMES.

ที่มา : *International Herald Tribune*, Hong Kong.

Wednesday, August 16, 1995.

Questions:

1. What happens in America today?
2. What should the Congressmen do to fight for the poor?
3. Why are the poor people in America worse off than the poor people in other countries?
4. How did the editor feel for the poor in America?
5. How did European countries help their poor people?
6. What did the editor request the American government to do for the poor in America?
7. Cite the editor's suggestion for this matter?

1.
.....
.....

2.
.....
.....

3.
.....
.....

4.
.....
.....

5.
.....
.....

6.
.....
.....

7.
.....
.....

ค. จงเขียนจดหมายถึงบรรณาธิการเพื่อแสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่อไปนี้

1. Traffic congestion (ปัญหาการจราจรติดขัด)
2. The Restoration of Social Order (การจัดระเบียบสังคม)
3. Thai Teenagers and Drugs (วัยรุ่นไทยและยาเสพติด)
4. Should Mobile Phones in Cars Be Banned? (โทรศัพท์มือถือในรถควรถูกห้ามใช้ไหม)
5. Thai Economy (เศรษฐกิจไทย)
6. Children's Programs on TV (รายการเด็กทางโทรทัศน์)
7. The Roles of University Students in Thai Society (บทบาทของนักศึกษาในสังคมไทย)